

Een Moederhart.

gemaakt door een vogeltje in een klein kooitje voor hem mee te brengen. Hij was niet tevreden of hij moest het kooitje in zijn armen hebben. Eerst had het vogeltje wild heen en weer gesprongen, maar Stephen had zulk een zachte manier het toe te spreken, dat het heel gauw aan hem gewend raakte. Menigen dag als het zonnetje lekker scheen, kon men toen de kleine jongen op een laag stoeltje op het gras voor het huisje zien zitten met het kooitje op zijn schoot.

Zijn fijn smal gezichtje hield hij altijd eenigszins opgeheven, alsof de groote blauwe oogen het licht zochten, zijn handen had hij dan teeder om het kooitje geslagen en hij sprak zachtjes van allerlei tegen zijn vogeltje. En het scheen wel of het vogeltje hem antwoordde, volkomen op zijn gemak piepte en kwinkeleerde het zijn mooiste wijsjes.

Het huisje was aan den grooten straatweg gelegen en zoo gebeurde het dikwijls, dat er menschen, getroffen door het aandoenlijke gezicht van den blinden knaap, voor het hekje bleven staan om naar hem te kijken. Menigeen sprak ook vriendelijk tegen hem en zoo werd hem telkens van allerlei gevraagd, of hij zich niet verveelde, of hij niets leerde en waarom hij niet naar een blindeninstituut gebracht werd. Eens vertelde iemand hem, dat de blinde kinderen daar even goed leerden lezen en schrijven als de zienden.

Stephen riep, toen hij weer alleen was, dadelijk zijn moeder.

„Moeder, de menschen zeggen dat ik even goed zou kunnen leeren als de andere kinderen, als ik maar naar een school voor blinden gebracht werd”.

Mijntje schrok vreeselijk. Het was haar of een sterke vuist in haar hart kneep en zij moest tegen den muur leunen om niet te vallen. Stephen van haar weg! Het leek haar onmogelijk, heelemaal onmogelijk en toch voelde zij in eens met de scherpste zekerheid, dat het gebeuren zou, dat er geen ontkomen aan zou zijn. Toen zag zij de verheerlijkte uitdrukking op het gezicht van haar jongen, een blosje had zich over zijn anders zoo bleeke wangen verspreid en hij glimlachte verrukt.

„Zou 't waar zijn, moeder, zou 't waar zijn”?

„Ik weet 't niet, me jongen,” antwoordde Mijntje, „maar zou je dan graag van moeder weggaan”?

„Alleen om te leeren moeder,” sprak 't ventje bedeesd, „dan kom ik toch bij je terug, als ik genoeg geleerd heb”.

„Moeder zal 't aan vader vragen, me jongen, is dat goed”? zei Mijntje zoo rustig mogelijk, maar op dat oogenblik was zij bijna blij, dat Stephen haar niet zien kon. De mogelijkheid hem naar een inrichting voor blinden te sturen was nog nooit bij haar opgekomen en zij wist volstrekt niet of die wel bestond, maar toch zag zij dreigend de scheiding komen en een ontzettende wanhoop greep haar aan.

Dat blinde kind zou zij dus niet eens mogen houden!?

Zij zou hem niet meer zelf mogen helpen, zelf alles voor hem doen? Zij zou 't niet meer zijn, die voor hem zag, hem alles vertelde en hem leidde? Zij zou zijn lieve handjes niet meer op haar arm voelen? O, 't was of haar leven wegvloede, als zij er aan dacht hem te moeten missen; maar hem iets onthouden, dat hem zijn droevig gemis zou helpen dragen, dat kon zij toch ook niet. Zij zou immers alles willen lijden, als zij er hem eenig goed mee kon doen!

De uren van dien dag kropen voor beiden traag voorbij. Stephen had wel gemerkt, dat hij zijn moeder verdriet had gedaan met zijn vragen en durfde er niet weer over te beginnen, maar hij dacht er aldoor aan en nu en dan speelde er een blij glimlachje om zijn lippen. Mijntje trachtte gewoon te doen, maar zij was in zenuwachtige opwindning en kon haast niet aan haar werk blijven. Zoodra Aart thuis was en Stephen naar bed, begon zij er over. Aart bleek er al wel eens over gedacht te hebben en nam zich voor alles eens aan den pastoor te gaan vragen. Dat gebeurde en na eenige besprekingen met het arbestuur, werd er heel spoedig toegestemd, dat Stephen op kosten van de gemeente naar het blindeninstituut te Grave gestuurd mocht worden. Daar kon hij dan ook een vak leeren, zoodat hij later zelf in staat zou zijn om zijn brood te verdienen. Dat was een groot geluk voor den jongen